

15⁰ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΞΗ: Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΜΑΔΑ: Β₃

Σχ. Έτος 2012-2013, Β΄ Τετράμηνο

ΘΕΜΑ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ:

« Κωνσταντινούπολη: Ιστορία και Αναπαραστάσεις στον Κινηματογράφο από την Πόλη»

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Σιαλιάκη Ευαγγελία

Οι Αφηγήσεις που ακολουθούν, είναι Αφηγήσεις γραμμένες από τους Μαθητές που συμμετείχαν στην συγκεκριμένη Ερευνητική Εργασία κι ανάλογα με το Θέμα που ο καθένας τους είχε αναλάβει. Οι Αφηγήσεις αυτές, επίσης, γράφτηκαν μετά από την Εκπαιδευτική Εκδρομή στην Κωνσταντινούπολη που πραγματοποίησε η Β΄ Τάξη του Σχολείου μας. Εδώ, παρουσιάζονται αδρά κι όπως οι ίδιοι οι Μαθητές τις παρέδωσαν στα πλαίσια της Εργασίας που έκαναν. Ας ληφθεί υπόψη, τέλος, πως οι Αφηγήσεις ήταν μόνο μέρος της συνολικής Εργασίας που ο κάθε Μαθητής είχε την υποχρέωση να παρουσιάσει στα πλαίσια της Ερευνητικής Εργασίας που πραγματοποιήθηκε.

Νικολακάκης Κωνσταντίνος

Αφήγηση

«κάθε έλληνας παιδί μου, πρέπει να πάει έστω μια φορά στην Πόλη».

«Ξακουστή μου Πόλη»

Η Κωνσταντινούπολη έχει αποτελέσει έναν από τους σημαντικότερους προορισμούς μου, έως τώρα, παρόλο που ποτέ δεν υπήρξε ένα από τα μέρη που θα ήθελα να επισκεφτώ. Το ενδιαφέρον μου αναπτύχτηκε για αυτή μέσα από την εργασία που κάναμε στο σχολείο μας και είχε θέμα : Τα αξιοθέατα της Κων/πολης.

Όσον αφορά τις γνώσεις μας, πιστεύω ότι όλοι γνωρίζαμε πως η Κων/πολη υπήρξε μια από της σπουδαιότερες ακμάζουσες πόλεις της Βυζαντινής εποχής και όπως είναι γνωστό, εκεί βρίσκονται κάποια από τα πιο διάσημα αξιοθέατα του κόσμου, όπως η Αγία Σοφία ,η Βλαχέρνες, το Μπλε Τζαμί. Το Πρότζεκτ αυτό, με έβαλε στη διαδικασία να περιπλανηθώ στο διαδίκτυο, αναζητώντας πληροφορίες για αυτή την σπουδαία πόλη.

Περνώντας από τα σύνορα της Ελλάδας / Τουρκίας, δεν πίστευα ότι κάτι θα άλλαζε, ότι κάτι θα ήταν διαφορετικό, από αυτά τα όποια είδη γνώριζα για την Πόλη. Κι όμως, είχα άδικο, ήταν ακόμη καλύτερα! Μπαίνοντας στην πόλη, έμεινα με το στόμα ανοιχτό και θυμήθηκα τις ιστορίες που μου είχαν πει γνωστοί, πριν φύγω από την Ελλάδα, καθώς επαληθεύονταν τα λόγια τους. Δεν άργησα να εξοικειωθώ με τους ανθρώπους και την χώρα, καθώς η μεγάλη κίνηση στους δρόμους μου θύμιζε αφάνταστα την Τσιμισκή το καλοκαίρι και η άπταιστη χρήση της ελληνικής γλωσσάς, τόσο στην αγορά, όσο και στα σπίτια των Τούρκων, μου έδινε την εντύπωση πως ήμουν ακόμα στην Ελλάδα .

Παρόλο που τα αξιοθέατα ήταν όλα τους υπέροχα, αυτό που κέρδισε τις εντυπώσεις μου ήταν η φυσική ομορφιά του Βοσπόρου, ένα τοπίο μοναδικό που παράλληλα ένωνε και χώριζε την ανατολή με την δύση

Φεύγοντας από την Κων/πολη μια φράση ερχόταν ξανά και ξανά στο μυαλό μου ,μου την είχε πει κάποτε η γιαγιά μου: «κάθε έλληνας παιδί μου, πρέπει να πάει έστω μια φορά στην Πόλη».

Μυλωνά Σοφία

Αφήγηση

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Πάντα οι ιστορικοί τόποι αποτελούν για μένα ένα πόλο έλξης. Μου αρέσει να τους επισκέπτομαι, να αναπαριστώ με τη φαντασία μου την παλιά τους εικόνα και να τους θαυμάζω. Ζω κοντά τους την Ιστορία τους, τις δόξες, ή τις συμφορές τους. Μέσα από τα βιβλία μου, είχα φανταστεί πολλές φορές το θαυμάσιο αυτό χώρο της ομορφιάς και της τέχνης και μου είχε δημιουργηθεί μια σφοδρή επιθυμία να τον γνωρίσω από κοντά. Και να που η επιθυμία μου πραγματοποιήθηκε!

Αντικρύζοντας την Κωνσταντινούπολη ένιωσα τυχερή που θα γνώριζα έναν ιερό τόπο που σε μαγεύει και σε κάνει να αισθάνεσαι ευτυχής που βρέθηκες εκεί. Πηγαίνοντας προς το Ναό της Αγίας Σοφίας, περίμενα να δω μια εκκλησία η οποία δεν θα ήταν και πολύ διατηρημένη, διότι έχει υποστεί πάρα πολλές καταστροφές, όλα αυτά τα χρόνια. Όταν το λεωφορείο μας κατέβασε μπροστά στο ναό, στάθηκα με δέος και συγκίνηση μπροστά σ' αυτό το «θαύμα». Ήταν μια τεράστια εκκλησία που δέσποζε βασιλικά μπροστά μας. Προχωρώντας προς το εσωτερικό του ναού, μια εικόνα απaráμιλλη σε πρωτοτυπία, τέχνη, όγκο και πολυτέλεια ξεδιπλώνονταν σιγά σιγά. «Τι μεγαλείο, τι αίγλη, τι μεγαλοπρέπεια!», αυτά είναι τα πρώτα λόγια που ανεβαίνουν στα χείλη για να εκφράσουν την εντύπωση εκείνου που μπαίνει στον απέραντο νάρθηκα. Πόσο μικρό είναι το ανθρώπινο πλάσμα μέσα σε αυτή την απεραντοσύνη! Παρατηρώ έκθαμβη τους τέσσερις θεόρατους πεσσούς που στηρίζουν σε ιλιγγιώδη ύψος το θόλο, ένα θόλο απερίγραπτο που νοιώθεις ότι κρέμεται από τον ουρανό. Κοιτάζω τα γιγάντια τόξα, τις κολοσσιαίες κολόνες, τις κιονοστοιχείες, το άμετρο βάθος, τα μεγάλα και πυκνά παράθυρα που επιτρέπουν χείμαρρους από φως να χύνονται, το αστραποβόλημα των χρυσαφικών και των μωσαϊκών που θαμπώνουν παρά τα αποκρουστικά επιχρίσματα που πρόσθεσαν κάποτε οι Οθωμανοί- Τούρκοι.

Το οικοδόμημα έχει ρυθμό κλασσικό που συνδυάζει το ανατολικό και το δυτικό στοιχείο με μια ελληνική αυστηρότητα, μια ρωμαϊκή αίγλη και ένα ασιατικό αχανές μέγεθος. Η Αγία Σοφία υπήρξε ο Παρθενώνας της ανατολικής αυτοκρατορίας. Όλα τα σημεία του ναού μοιάζουν με ωραία ποιήματα, σκαλισμένα πάνω σε μάρμαρο. Γύρω τους το τοπίο και το φως του θόλου γίνονται οι ακριβές κορνίζες που τα περιβάλλουν. Την ομορφιά αυτή σφράγισε η Τέχνη και η Ιστορία. Ήταν τόσο ωραία και τόσο θαυμαστά όλα αυτά που βλέπαμε, που μας είχαν μαγέψει. Η Αγία Σοφία αποτελεί το ελληνικό θαύμα της καλλιτεχνικής δημιουργίας, το ανεπανάληπτο έργο, το αποκορύφωμα της αισθητικής, ένα υψηλό δείγμα πολιτισμού των προγόνων μας.

Φεύγοντας από το ναό της Αγίας Σοφίας, σκεφτόμουν όλα αυτά που άκουσα και είδα και με κατέλαβε μια εθνική υπερηφάνεια για την καταγωγή μου, καθώς την εποχή που οι άλλοι λαοί ζούσαν σε κατάσταση άγρια, οι Ρωμιοί φτιάχνανε αριστουργήματα! Ό,τι συνέβει σ' εμένα, συμβαίνει νομίζω και σε κάθε Ελληνόπουλο που επισκέπτεται, τόσο την Κωνσταντινούπολη, όσο και το ναό της Αγίας Σοφίας. Εκεί αισθάνεται κανείς το αίσθημα του αληθινού και του απόλυτα ωραίου! Τέλος, αυτές ήταν οι εντυπώσεις μου,

οι σκέψεις μου και τα συναισθήματά μου, καθώς βρισκόμουν σ' αυτό το μαγευτικό μέρος.

Δροσίτη Ιολάνθη
Αφήγηση

Κιστέρνα

Δεν υπήρχε πιο όμορφη αίσθηση από εκείνη που είχα λίγο πριν εισέλθουμε στην «Δεξαμενή του Ιουστινιανού» γνωστή ως Κιστέρνα. Δυστυχώς έπρεπε να μετρηθούμε και τα λεπτά δεν περνούσαν με τίποτα. Μου φαινόταν σαν ώρες ατελείωτες όμως η στιγμή της εισόδου μας στο μνημείο επιτέλους έφτασε. Κατεβαίνοντας τις σκάλες ένιωθα ένα ρίγος ενώ ομολογώ πως κρύωνα και λιγάκι. Όταν τελείωσαν οι σκάλες και αρχίσαμε να περπατάμε προς τα μέσα μου έκανε τεράστια εντύπωση η στοίχιση των κίωνων. Υπήρξε μεγάλη ακρίβεια στις ευθείες τους. Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη μου όταν συνειδητοποίησα ότι ήξερα πιο πολλές πληροφορίες γι' αυτό το μνημείο απ' ό,τι οι συμμαθητές μου και έτσι μου δημιουργήθηκε μια αίσθηση υπερηφάνειας. Καθώς περπατούσαμε στους ξύλινους διαδρόμους συναντώ μπροστά μου τους δύο κίονες με τα γοργεία. Ένιωσα ότι τα πρόσωπα που παριστάνονταν με κοιτούσαν. Με κοιτούσαν με ένα βαθύ σαν λίγο επικριτικό βλέμμα, ώσπου τότε συνειδητοποίησα ότι ήταν πιο μεγάλα, πιο επιβλητικά, πιο έντονα σκαλισμένα απ' ό,τι περίμενα. Βγαίνοντας δεν ήθελα ούτε να μιλήσω με τους συμμαθητές μου, ούτε να βγάλω φωτογραφίες, ούτε να κοιτάζω τριγύρω σα μαγεμένη. Ήθελα απλά να ακούω το νερό να κυλάει, γαλήνια και ηρεμιστικά

Γιαπουντζής Σταύρος

Μια αφήγηση

για την Μεγάλη του Γένους Σχολή

Περπατώ σε μια αρκετά απότομη και μεγάλη ανηφόρα. Ακούγονται οι ήχοι από τα γύρω σπίτια. Το ανέβασμα είναι κουραστικό, αλλά αξίζει τον κόπο. Στο τέλος της ανηφόρας δεσπόζει ένα πανέμορφο και επιβλητικό κτίριο, δεν είναι ένα τυχαίο κτίριο, σε αυτό στεγάζεται από το 1882 η Μεγάλη του Γένους Σχολή. Πρόκειται για ένα από τα αρχαιότερα εκπαιδευτικά ιδρύματα στην Ευρώπη και ταυτόχρονα αποτελεί την συνέχεια της Οικουμενικής Πατριαρχικής Σχολής που ίδρυσε ο Μέγας Κωνσταντίνος. Είναι ένα αντιπροσωπευτικό παράδειγμα του τι έχει πετύχει ο Ελληνισμός. Σε αυτήν - παρά τις όποιες αντιξοότητες, την πολλαπλή αλλαγή της έδρας της, την αναστολή της λειτουργίας της την περίοδο 1821-1825, κ.ά.- εδώ και αιώνες

μεταλαμπαδεύονται οι αξίες και τα ιδανικά του ελληνικού, αλλά και του παγκόσμιου πολιτισμού.

Ίσως γι' αυτό, με το που πλησίασα την εξωτερική είσοδο της και μπορούσα πια να «χορτάσω» με τα μάτια μου την εικόνα αυτού του αρχιτεκτονικού επιτεύγματος που σχεδίασε ο αρχιτέκτονας Κωνσταντίνος Δημάδης, ένιωσα ένα βαθύ αίσθημα σεβασμού. Προχωρώντας προς την είσοδο του κτιρίου, έγινα μάρτυρας μιας πολύ όμορφης στιγμής, ορισμένα από τα λιγοστά παιδιά που φοιτούν σήμερα στη Σχολή, έπαιζαν ξέγνοιαστα ποδόσφαιρο στην αυλή, μιλώντας άψογα ελληνικά. Χωρίς να το γνωρίζουν μου έστειλαν ένα πραγματικά σπουδαίο μήνυμα: ότι το ελληνικό στοιχείο παραμένει στην Κωνσταντινούπολη ζωντανό. Επιπλέον, δεν παρέλειψα να σταθώ και να απολαύσω την καθηλωτική θέα του Κερατίου κόλπου που από την αυλή μπορούσε κανείς ολοκάθαρα να αντικρύσει.

Μπαίνοντας στο κτίριο από την κύρια είσοδο του, κοντοστάθηκα και θαύμασα το εσωτερικό του. Μεγαλοπρεπές και συνάμα «ζεστό», κάπως έτσι θα μπορούσα να το περιγράψω. Σου έφερνε στο νου τις παλιές μεγάλες εποχές του Ελληνισμού της Πόλης. Μέσα στο κτίριο, μου δόθηκε η ευκαιρία, επίσης, να δω τις πολλές βραβεύσεις και διακρίσεις της Σχολής, οι οποίες έχουν τοποθετηθεί περήφανα, αλλά όχι επιδεικτικά σε μια βιτρίνα απέναντι ακριβώς από την είσοδο. Ακόμη μου τράβηξαν την προσοχή ορισμένοι καλαίσθητοι πίνακες που κοσμούσαν τους τοίχους και αφορούσαν στην ιστορική της πορεία.

Στην Σχολή, μας υποδέχτηκε εγκάρδια ένας από τους δασκάλους που, αρχικά, μας εξήγησε την λειτουργία της Σχολής, καθώς και την τωρινή, όχι και τόσο ευνοϊκή κατάσταση της, δεδομένου ότι οι μαθητές της σήμερα αριθμούν μόλις τους 55! Έπειτα, μας ξενάγησε σε ορισμένες αίθουσες και στο τέλος μας άφησε να καθίσουμε στα θρανία, μιας κι εκεί, για αρκετή ώρα, συνέχισε να μας μιλάει για την Σχολή και την Ιστορία της.

Αυτή ήταν αναμφίβολα από τις πιο σημαντικές, ενδιαφέρουσες και «διδασκτικές» στιγμές όλης της εκδρομής. Ο συμπαθής αυτός δάσκαλος, μας μίλησε για τις εμπειρίες που αποκόμισε ο ίδιος, ως μαθητής στη Σχολή και κυρίως, για τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε. Δεν ήταν λίγες οι φορές που Τούρκοι περιγελούσαν αυτόν και τους συμμαθητές του. Μας έδειξε μάλιστα τα κάγκελα στα παράθυρα που είχαν φτιαχτεί για να προφυλάσσονται οι μαθητές από τις πέτρες που πετούσαν Τούρκοι απ' έξω. Βέβαια, μας εξήγησε πως αυτοί οι συγκεκριμένοι δεν αντιπροσώπευαν όλο τον τούρκικο πληθυσμό. Ο ίδιος, άλλωστε, μας ανέφερε πως είχε και έχει ακόμη πολλούς Τούρκους φίλους. Όμως, μίλησε και για ένα άλλο πραγματικά θλιβερό περιστατικό. Όταν ο ίδιος είχε έρθει πριν μερικά χρόνια στην Ελλάδα, ένας οδηγός που αναγνώρισε τις τούρκικες πινακίδες, έφτυσε το αμάξι του. Αυτό καταδεικνύει, δυστυχώς, πως οι προκαταλήψεις ανάμεσα στους δυο λαούς υπάρχουν ακόμη κι όπως είπε κι ο δάσκαλος αυτός, ο φανατισμός είναι ό,τι πιο χειρότερο υπάρχει. Με αυτή την φράση τέλειωσε την ομιλία του και μας αποχαιρέτισε.

Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι πως βγήκα και κάθισα στα σκαλοπάτια της εισόδου. Κοιτούσα και ξανακοιτούσα το μοναδικό αυτό κτίριο προσπαθώντας να ταξινομήσω μέσα μου τις εντυπώσεις, τα συναισθήματα και τα διδάγματα που αποκόμισα από την Μεγάλη του Γένους Σχολή. Ιδέες συνώνυμες και αλληλένδετες όπως, ήθος, ακεραιότητα, Παιδεία, πολιτισμός, μεγαλοπρέπεια, γνώση, σεβασμός, στριφογύριζαν στον νου μου. Είδα για μια

τελευταία φορά την υπέροχη θέα και μετά ακολούθησα τους υπόλοιπους που είχαν ήδη ξεκινήσει για τον επόμενο προορισμό μας.

Παρχαρίδης Κυριάκος

ΑΦΗΓΗΣΗ

Πατριαρχείο

Ανεβήκαμε τα σκαλιά που οδηγούν στην πλαϊνή θύρα και με περιέργεια παρατηρήσαμε ότι η κύρια είσοδος ήταν κλειστή. Ο ξεναγός μας είπε πως αυτό έγινε σε ανάμνηση του πατριάρχη Γρηγορίου του Ε' που απαγχονίστηκε, καθώς θεωρήθηκε υπαίτιος και γνώστης της εξέγερσης των Ελλήνων με την Επανάσταση του '21.

Στη συνέχεια, προχωρήσαμε στο προαύλιο του Ναού του Αγίου Γεωργίου, όπου περιμέναμε να μας δεχτούν μέσα, κάνοντας έτσι κι ένα διάλλειμα για ξεκούραση. Ύστερα από λίγο, περάσαμε μέσα στην Εκκλησία, όπου ο καθένας μπορούσε να προσευχηθεί μπροστά στις εικόνες και να ανάψει ένα κερί. Αφού παρατηρήσαμε το εσωτερικό του Ναού για λίγο, καθίσαμε και περιμέναμε τον πατριάρχη για να ξεκινήσει τη λειτουργία. Μπορώ να πω πως ήταν αρκετά ενδιαφέρουσα. Στο τέλος, ο πατριάρχης μας έδωσε μερικές συμβουλές και μας ευχήθηκε μία καλή σταδιοδρομία στην υπόλοιπη ζωή μας.

Τέλος, ξαναπεράσαμε από το προαύλιο του πατριαρχείου όπου και πάλι για λίγο ξεκουραστήκαμε, ώστε να ανακτήσουμε δυνάμεις για την επόμενη ξενάγηση. Έτσι, από όλα αυτά, μπορέσαμε και πήραμε μία ιδέα για το περίφημο και σημαντικό για τη χριστιανική μας πίστη «Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως».

Σκόκλης Κωνσταντίνος

Χάλκη

ΑΦΗΓΗΣΗ

Την τέταρτη μέρα του ταξιδιού μας, είχε κανονιστεί η επίσκεψή μας στη Χάλκη που θα διαρκούσε όλη την ημέρα, αφού θα πηγαίναμε και στην Πρίγκηπο. Πριν επιβιβαστούμε στο καράβι, οι καθηγητές μας μας είπαν πως το ταξίδι θα διαρκούσε μιάμιση ώρα. Φυσούσε και η θάλασσα είχε λίγο κύμα, αλλά δεν είχαμε κανένα πρόβλημα. Όταν πλησιάζαμε στο νησί, εγώ βρισκόμουν στο πίσω μέρος του πλοίου και από εκεί διέκρινα την Ιερά Θεολογική Σχολή, η οποία βρισκόταν σε ύψωμα και ξεχώριζε σε όλο το νησί. Δεν βρισκόταν τίποτε άλλο γύρω της παρά μόνο δέντρα, ενώ ο οικισμός βρισκόταν πιο χαμηλά. Φτάσαμε στην προβλεπόμενη ώρα και ενημερωθήκαμε για το τι θα κάναμε. Έπειτα ξεκινήσαμε, ανά τρία άτομα, να ανεβαίνουμε σε άμαξες για να φτάσουμε στη Θεολογική Σχολή. Μόλις συγκεντρωθήκαμε όλοι μπροστά από αυτήν, μπήκαμε σιγά σιγά μέσα και η ξεναγός άρχισε να μας μιλάει γι' αυτήν. Στην αρχή διασχίσαμε έναν μεγάλο διάδρομο που οδηγούσε σε μια μικρή εκκλησία. Μετά απ' αυτήν, οδηγηθήκαμε σε μια αυλή με πανέμορφη θέα απ' όπου μπορούσαμε να διακρίνουμε την Κωνσταντινούπολη. Τέλος, μπήκαμε

και σε μια παλιά τάξη με τα πάντα μέσα της επηρεασμένα από την πάροδο του χρόνου. Θυμάμαι, επίσης, το πόσο ήσυχο ήταν το μέρος όπου βρίσκονταν η Θεολογική Σχολή και πως δεν είχε τίποτα άλλο σημαντικό για να δεις εκεί. Ύστερα από αυτό επιστρέψαμε πίσω στο λιμάνι και περιμέναμε να επιβιβαστούμε ξανά σε πλοίο για να κατευθυνθούμε στην Πρίγκηπο.

Ζαχαριάδου Αναστασία

Αφήγηση

Πρίγκηπος

Η επιβίβαση είχε ήδη ξεκινήσει. Το καράβι δεν είχε πολλούς επιβάτες. Η διαδρομή διήρκεσε περίπου μιάμιση ώρα.

Όταν βρεθήκαμε στη μέση του Βοσπόρου, ο δροσερός αέρας και τα υπέροχα γαλήνια νερά του, άρχισαν να μου δίνουν μια αίσθηση χαράς που εναλλάσσονταν με την αγωνία που δημιουργούσα στον εαυτό μου για το τι θα πρωτοδώ.

Καθισμένη στην άκρη του καραβιού, απολάμβανα κάθε λεπτό αυτής της διαδρομής, έχοντας ήδη μαγευτεί από το πλάνο που έβλεπαν τα μάτια μου. Σιγά σιγά, άρχισαν να αχνοφαίνονται τα δύο μεγαλύτερα νησιά των Πριγκηπόνησων. Από μακριά φάνταζαν αδιάφορα, αλλά όσο πλησιάζαμε, όλο και πιο κοντά, μπορούσες να ξεχωρίσεις την διαφορετικότητα αυτών των νησιών.

Αρχικά εξερευνήσαμε την Χάλκη, ένα όμορφο, λιτό και ήσυχο νησί. Αυτοκίνητα δεν κυκλοφορούν, μόνο με τις όμορφες άμαξες έχει τη δυνατότητα ο κάθε επισκέπτης να ξεναγηθεί στα αξιοθέατα του νησιού. Ένα από αυτά είναι η θεολογική σχολή της Χάλκης. Το κτίριο είναι καλά διατηρημένο και περιποιημένο, ενώ βρίσκεται στο ψηλότερο σημείο του νησιού. Από εκεί η θέα είναι μαγική, καθώς μπορείς να αγναντέψεις το Βόσπορο, την ίδια στιγμή που το βλέμμα σου φθάνει μέχρι το μεγαλύτερο νησί απ'τα Πριγκηπόνησα, την Πρίγκηπο δηλαδή που βρίσκεται περίπου δίπλα.

Αφού είδαμε την Χάλκη, επιστρέψαμε στο λιμάνι για να επιβιβαστούμε στο πλοίο που θα μας μετέφερε στην Πρίγκηπο. Φθάνοντας στο λιμάνι της Πριγκήπου, την προσοχή μας τράβηξε ένα τεράστιο ξύλινο κτίριο. Ήταν το Ορφανοτροφείο της Πριγκήπου, ένα από τα μεγαλύτερα κτίρια των Βαλκανίων. Το Ορφανοτροφείο σταμάτησε την λειτουργία του, όταν κρίθηκε μη ασφαλές... Εντυπωσιακό ήταν και το κτήριο του λιμανιού!

Όντως η Πρίγκηπος είναι όπως την είχα φανταστεί. Διαθέτει ένα ειδυλλιακό τοπίο που ξεδιπλώνεται μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας.

Ένα φιλόξενο νησί, όπου παντού είναι σπαρμένα παλιά νεοκλασικά σπίτια. (Φωνές, μουσική και τραγούδια, συνθέτουν το σκηνικό της εκδήλωσης για την γιορτή της μητέρας.) Περπατώντας στους δρόμους της Πριγκήπου, θαύμαζες τον κόσμο που ανέμελος καθόταν στις ταβέρνες της προκουμαίας, τους εστιατορες που καλούσαν τον κόσμο να γευτεί τα φαγητά που με περιφάνεια πρότειναν. Αξιοπρόσεκτο ήταν και το γραφικό ρολόι που δέσποζε στο κέντρο της πλατειούλας, όπου ξεκουραστήκαμε για λίγο. Όσο χρόνο και να έχει κανείς για να εξερευνήσει το νησί, θα είναι λίγος... Ώρες ατελείωτες θα είχα την υπομονή να περπατάω στους δρόμους της Πριγκήπου.., μέσα σ' ένα τόσο ήρεμο περιβάλλον γύρω μου..

Καθώς γυρνούσα πίσω στη ξακουστή Κωνσταντινούπολη, δημιουργούσα στο μυαλό μου διάφορες σκέψεις από την υπέροχη αυτή επίσκεψη!! Το Βυζάντιο που ανακαλύπταμε συνεχώς μέσα από τα βιβλία, ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά μου ολοζώντανο και τόσο μοναδικό, όσο δεν είναι άλλος πολιτισμός στο κόσμο.. Ποτέ δεν είχα την περιέργεια να επισκεφτώ την Κωνσταντινούπολη, ωστόσο μετά την εκδρομή μας με το σχολείο, θα μπορούσα να έλεγα πως αξίζει, όλοι οι άνθρωποι να αφιερώσουν λίγες μέρες της ζωής τους στο να επισκεφτούν τον πολιτισμό που άφησαν οι πρόγονοι μας πίσω! Επιπλέον, είμαι ευγνώμων που θεωρούμαι Ρωμιά..

Αναστασία Τέη

Προσωπική αφήγηση από την επίσκεψή μου στο Μπαλουκλί

Την τελευταία ημέρα της εκδρομής, επισκεφθήκαμε το Μπαλουκλί. Όσο είμασταν πάνω στο πούλμαν και κατευθυνόμασταν προς το μοναστήρι, εγώ ήμουν απορροφημένη σε διάφορες άλλες σκέψεις, καθώς ήταν η ίδια μέρα που θα αποχαιρετούσαμε την Κωνσταντινούπολη και το μόνο που ακουγόταν μες στο λεωφορείο, ήταν εντυπώσεις κι αναμνήσεις των προηγούμενων τεσσάρων ημερών. Μόλις κατεβήκαμε μπροστά στη πύλη του μοναστηριού, βρέθηκα να μη γνωρίζω που είμαστε, μέχρι την ώρα που το άκουσα τυχαία να το λέει ένα άλλο παιδί. Τότε, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν ότι έπρεπε να δώσω παραπάνω προσοχή, καθώς επρόκειτο για την εργασία μου. Βέβαια, η αλήθεια είναι ότι δεν είχα καμία όρεξη να ασχοληθώ. Καθώς μπαίναμε, έριξα μια γρήγορη ματιά στην αυλή και στο δάπεδο και κατευθύνθηκα γρήγορα προς το ιερό. Πρώτα κατεβήκαμε κάτω, στην πηγή με τα ψάρια. Μια μικρή αίθουσα..., χωρίς ιδιαίτερο στολισμό... και το μόνο που ίσως ενθουσίαζε, ήταν η πηγή που βρισκόταν κανά 2 μέτρα πιο κάτω από μας, κάτι σαν πηγάδι ας πούμε. Εκείνη τη στιγμή, το μόνο που ένιωσα ήταν λύπη για τα καημένα τα ψαράκια, γιατί καθώς δε πιστεύω στον μύθο που τα θέλει ευλογημένα, τα έβλεπα αργοκίνητα κι όχι ζωηρά, λες και βασανίζονταν. Επιπλέον, κάποιοι είχαν αφήσει εκεί, σε κάτι σκαλάκια, πολλά μπουκαλάκια με αγίασμα από την πηγή.. κι ενώ δε θα

έπαιρνα, τελικά, πήρα ένα για τη γιαγιά μου. Όντως, όταν γύρισα σπίτι, το χάρηκε πολύ! Αμέσως μετά, βγήκαμε στη πίσω αυλή, όπου ήταν και οι τάφοι των Πατριαρχών. Μου έκανε εντύπωση, η πλάκα με τη λίστα των θαμμένων -απ' ότι κατάλαβα- Οικουμενικών Πατριαρχών και το ότι δεν ήξερα ούτε έναν. Έπειτα, πρέπει να μπήκαμε και στην Εκκλησία του Μπαλουκλί, αλλά λέω πρέπει, γιατί δε θυμάμαι τίποτα που να μου έκανε εντύπωση εκεί. Αυτό που θυμάμαι, χαρακτηριστικότερα, είναι ότι όση ώρα όλοι οι υπόλοιποι ήταν μες στην Εκκλησία, εγώ βγήκα πάλι έξω στην αυλή κι έβγαζα φωτογραφίες, ένα ένα τα αγαλματάκια που υπήρχαν εκεί κι ας μην ήξερα, βασικά, που κολλάνε με την Εκκλησία. Γενικά, μ' άρεσε ο εξωτερικός χώρος της αυλής, ήταν περιποιημένος και όμορφος, με τα λουλουδάκια, τις πρασινάδες και τα παγκάκια του, άνετα θα καθόμουν εκεί με τη παρέα μου, να αράξουμε λίγο στα ήσυχα. Τέλος πάντων, σίγουρα δεν ήταν ό,τι καλύτερο έχω επισκεφτεί.., άλλωστε στην ηλικία μας, αναμφίβολα, δεν ενδιαφερόμαστε τόσο για τους εκκλησιαστικούς χώρους. Ωστόσο, μου άρεσε που ήξερα ο ξεναγός τί θα πει, πριν το πει, μου άρεσε και που ήξερα σε ποια σημεία να δώσω έμφαση, όπως έδωσα στο δάπεδο της αυλής, στη βρυσούλα της με τη καρκινική επιγραφή, ή ακόμα και στα πόμοια, στις βρύσες του υπογείου που έχουν σχήμα σταυρού. Το νόημα αυτής της επίσκεψης στην ουσία ήταν να καταλάβουμε και να παρατηρήσουμε τα σημάδια του χριστιανισμού στην Τουρκία. Αυτό, σίγουρα, είναι κάτι που κατάλαβα.

Παπαδόπουλος Αναστάσιος

Αφήγηση

για την Κωνσταντινούπολη

Κωνσταντινούπολη. Πόλη του μύθου και της Ιστορίας. Του ονείρου των εθνικών ελπίδων και της αλλοτινής δόξας. Μια πανέμορφη και ονειρική πόλη, σε κάθε βήμα της οποίας, συναντήσαμε απομεινάρια του ένδοξου Βυζαντίου. Εκκλησίες που γίνανε τζαμιά, ή μουσεία, εκκλησίες που μείνανε εκκλησίες, εκκλησίες που αφέθηκαν να ρημάξουν. Τείχη που χορτάρισαν, που γκρέμισαν και γίνανε χαλάσματα. Τείχη που αναστηλώνονται για να θυμίσουνε την κάποτε θεοφρουρήτη Βασιλίδα. Μέγαρα οθωμανικά, υπερσύγχρονοι ουρανοξύστες, ξενοδοχεία κάθε κατηγορίας, πολυκατοικίες, σπιτάκια, τσαντίρια, βιβλιοπωλεία, αναμνηστικά, ανταλλακτήρια, γραφεία, τράπεζες. Μικροπωλητές, κουλουρτζήδες και παγωτατζήδες που χτυπάνε κουδούνια και κάνουν φιγούρες για να μας βάλουνε ντον ντουρμά στο χωνάκι. Κάτοικοι, Τούρκοι, Κούρδοι, Ρωμιοί, Αρμένιοι, Εβραίοι και τουρίστες, πολλοί τουρίστες. Άλλοι ανυποψίαστοι αναζητούν το χαμένο Βυζαντινό μεγαλείο, άλλοι εκμεταλλεύονται την αγοραστική ευκαιρία και παζαρεύουν ακούραστα με τους εμπόρους.

Χαρακτηριστικές είναι οι μυρωδιές από ναργιλέδες, τούρκικο καφέ και μύδια, που ψήνονται στον δρόμο, ανακατεύονται με το αγεράκι από τη Θάλασσα του Μαρμαρά. Μυρωδιές από παστουρμάδες, μπαχαρικά κάθε λογής, από ντονέρ, από κεμπάπ, από αρώματα μεθυστικά και ανατολίτικα. Κι ύστερα, σαν παύουν οι ήχοι εντός μου, ακούγετε η φωνή του μουεζίνη που καλεί τους πιστούς πέντε φορές σε προσευχή.

Θυμάμαι που περάσαμε αρκετές φορές από τον Κεράτιο κόλπο και την γέφυρα του Γαλατά. Κάποτε περνούσαν απέναντι με βαρκάκια. Σήμερα τα βλέπουμε μονάχα στις παλιές καρτ ποστάλ. Ανεβαίνοντας από τον Πύργο του Γαλατά τον πεζόδρομο του αλλοτινού Μεγάλου Δρόμου του Πέραν, τη σημερινή οδό Ιστικάλ

(Ανεξαρτησίας) , καταλήγουμε στην πολύβουη πλατεία Ταξίμ. «Ταξίμ» στην τουρκική σημαίνει «δεξαμενή», καθώς σε αυτή βρίσκεται η δεξαμενή νερού από την οποία υδροδοτείτο η Πόλη. Σήμα κατατεθέν της πλατείας είναι το Μνημείο της Ανεξαρτησίας, ύψους 12 μ., που δεσπόζει στο κέντρο περίπου της πλατείας.

Κωνσταντινούπολη. Τόσο οικεία, τόσο ελληνική, τόσο τούρκικη, τόσο παγκόσμια. Μια πόλη αυτόνομη, ελεύθερη, που δεν ανήκει σε κανένα. Μονάχα στα τραγούδια και τους θρύλους, στα παραμύθια και τις αναμνήσεις των λαών που την κατοίκησαν, την αγάπησαν παράφορα, με πάθος, την ονειρεύτηκαν, την κέρδισαν και την έχασαν.

Θεοδωρίδου Ιφιγένεια

Αφήγηση

ΜΠΕ ΤΖΑΜΙ

Λουλούδια, παντού. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που θυμάμαι να αντίκρισα, όταν πέρασα την πύλη που οδηγούσε στην αυλή, έξω από το τζαμί. Τακτικά και πολύχρωμα παρτέρια με λουλούδια στόλιζαν το χώρο έξω από το τέμενος, ενώ μάρμαρα κάλυπταν το δάπεδο που δεν συμπεριλαμβανόταν σε αυτό το χρωματιστό κύμα από μίσχους, πέταλα και φύλλα.

Προχωρώντας, βρέθηκα μπροστά σε μια σειρά από βρυσούλες, μπροστά από την καθεμία εκ των οποίων υπήρχε από ένα μικρό κάθισμα, ώστε οι πιστοί να πλένουν τα πόδια τους, πριν μπουν στο τζαμί, καθώς, ως γνωστόν, τα παπούτσια μέσα στο ναό απαγορεύονται ρητά κι αμετάκλητα από τη μουσουλμανική θρησκεία.

Το ενδιαφέρον, όμως, δε σταματούσε στα πράγματα που έβλεπα στη γη. Γιατί το αληθινό δέος με κατέλαβε, όταν σήκωσα το κεφάλι μου προς τον ουρανό

και παρατήρησα καλύτερα το γιγάντιο μιναρέ που υψωνόταν μπροστά μου, θαρρείς και πήγαινε ευθύς να τρυπήσει τα σύννεφα.

Το εσωτερικό του τεμένους δεν έλεγε πολλά, κατά τη δική μου άποψη. Για να μπει κανείς, περνούσε από ένα διάδρομο στον οποίο σταματούσε για να βάλει τα παπούτσια του σε σακούλα, πριν περάσει στον κυρίως ναό. Παραδόξως, το μαντίλι στο κεφάλι για τις τουρίστριες δεν ήταν απαραίτητο· στην πραγματικότητα δε φορούσε καμία από όσες συνάντησα. Η μεγάλη εντύπωση που μου έκανε το μπλε τζαμί ήταν, εκτός από το καθόλου μπλε χρώμα του, τα πανέμορφα χαλιά που κοσμούσαν κάθε πιθαμή του πατώματος μέσα στο τέμενος.

Το μπλε τζαμί είναι ένα οικοδόμημα μεγάλο, με ιδιαίτερη γοητεία. Χτίστηκε δίπλα στην Αγία Σοφία σε μια προσπάθεια να ξεπεράσει τη λαμπρότητά της. Βλέποντας τα πράγματα όμως αντικειμενικά, οφείλω να ομολογήσω πως η προσπάθεια αυτή απέτυχε.

Χατζηκύργιος Νικόλαος
Αφήγηση

ΤΟΠ ΚΑΠΙ

Στο πλαίσιο της πενθήμερης εκδρομής μας στη Κων/πολη, η κα. Σιαλιάκη και για τους Στόχους της Ερευνητικής Εργασίας μας, μας ανέθεσε να γράψουμε μια αφήγηση για τις εντυπώσεις που αποκομίσαμε από το μνημείο που μας είχε ανατεθεί να ασχοληθούμε. Γι' αυτό κι έγραψα μια αφήγηση για το μνημείο του Τοπ Καπί.

Το Τοπ Καπι είναι ανακτορο, το οποίο έχει φιλοξενήσει πολλούς σουλτανούς κατά τη διάρκεια των αιώνων, μέχρι την στιγμή που οικοδομήθηκε το Ντολμα Μπαχτσέ. Περνώντας την αρχική πυλη και μπαινοντας στο χώρο του ανακτορου, μενω εκθαμβος, μιας και εχω μπροστα στα ματια μου εναν απο τους πιο ομορφους κηπους που εχω δει ποτε. Ακόμη, το Ανάκτορο, είναι χτισμένο πίσω από την Αγία Σοφία κι έχει πιατο ολο το βοσπορο. Είναι πραγματικά ένα πολύ ωραίο θεαμα. Αμέσως, νιωθω γαληνη. Μπαινουμε στο ανακτορο, ένα κτίσμα το οποίο κρυβει μεσα του ολη την ανατολικη νοοτροπια. Νομιζα οτι βρισκομουν σε μια αλλη εποχη, οτι θα δω τον σουλτανο και τις παλλακιδες, τους βεζυρηδες, τους πασαδες με τις χρυσοποικιλτες φορεσιες τους. Καναμε ένα γρηγορο γυρω στο παλατι, αφου δεν ειχαμε πολυ χρονο. Το εσωτερικο ηταν εξαιρετικο, ντυμενο στο χρυσο, με πανακριβα μαρμαρα και φοβερεις τοιχογραφιες που διακοσμουσαν τους τοίχους. Στη συνεχεια, μπηκαμε σε ένα δωματιο το οποίο ειχε αντικειμενα του σουλτανου. Μεγαλη εντυπωση μου εκανε το διαμαντι του Τοπ Καπι που είναι το τρίτο μεγαλύτερο στον κοσμο.

Τέλος, βγηκαμε εξω και κατευθυνθηκαμε προς το λεωφορειο. Τα συναισθηματα μου ηταν αναμεικτα. Απο τη μια, νοιωθα εκστασιασμενος που βρεθηκα σε εκείνο το μερος, απο την άλλη, μια πικρια που δεν προλαβα να μεινω και να δω περισσοτερα.

Φαίδρα Μασουρίδου

Ντολμά Μπαχτσέ

Αφήγηση:

Την τέταρτη μέρα επισκεφτήκαμε το Ντολμά Μπαχτσέ. Δυστυχώς, λόγω αλλαγής του προγράμματος, δεν είχαμε πολύ χρόνο κι έτσι η ξενάγηση μας ήταν σύντομη. Έξω από το ανάκτορο απλωνόταν ένας τεράστιος κήπος, με πολύχρωμα παρτέρια, πλάι στο Βόσπορο. Την εικόνα ολοκλήρωνε ένα ψηλό σιντριβάνι που δέσποζε στο κέντρο της πράσινης αυτής επιφάνειας. Προχωρήσαμε λίγα μέτρα και πριν μπούμε μέσα στο παλάτι, καλύψαμε τα παπούτσια μας με πλαστικές σακούλες, ώστε να μη φθαρεί το πάτωμα. Ξεκινήσαμε την ξενάγηση μας από την κύρια αίθουσα του ανακτόρου και πληροφορηθήκαμε από την ξεναγό μας πως επρόκειτο για ένα συμμετρικό παλάτι, δηλαδή ότι αντικείμενο βλέπαμε από τη μια μεριά, το ίδιο ακριβώς υπήρχε και από την άλλη. Έμεινα έκπληκτη αντικρίζοντας όλον αυτόν τον πλούτο. Τεράστιοι πίνακες, γλυπτά από ελεφαντόδοντο, μαγειρικά σκεύη από ατόφιο χρυσάφι και πολυέλαιοι από κρύσταλλο Βοημίας, ήταν μερικά από τα πράγματα που με έκαναν να αναρωτηθώ πώς είναι δυνατόν κάποιοι να έχουν ζήσει μέσα σε τόση χλιδή. Περάσαμε σχεδόν από όλες τις αίθουσες, εν τάχει, ρίχνοντας γρήγορες ματιές γύρω-γύρω. Η περιήγηση

μας μπορεί να μην κράτησε πολύ, όμως η μαγευτική θέα και το εσωτερικό του ανακτόρου δε νομίζω να σβηστούν ποτέ από τη μνήμη μου.

Πετροπούλου Ελένη

Αιγυπτιακή Αγορά

ΑΦΗΓΗΣΗ

Στις 5 Μαρτίου, ξεκίνησε, ίσως, το πιο ενδιαφέρον Και΄γοητευτικό΄ ταξίδι σε μια από τις ομορφότερες Πολεις του κοσμου, την΄ Πολη΄. Αυτό, πολλοι το ξερουμε έτσι από τους παππουδες μας, άλλοι την ξέρουν απλά ως Κωνσταντινουπολη, ή Ίσταμπουλ.

Η Κωνσταντινουπολη δεν είναι απλα ενας ομορφος Προορισμος για να επισκευτει κανεις, είναι μια πολη που κρυβει μεσα στη καρδια της έναν ανεκτιμητο πλουτο γνωσεων και πνευματικου υποβαθρου πολλων αιωνων, πολλων ψυχων που την δημιουργησαν, την εχτισαν ,την βιωσαν, την αποχωρηστηκαν, την νοσταλγησαν και την αγαπησαν.

Είναι μια πολη που διαρκως αναπνεει, ενω παντα θυμιζει στους ανθρωπους που ζουν σε αυτήν σημερα, ή σε αυτους που αφησε πισω της, αλλα και στους απλους επισκεπτες τις απ ολο τον κοσμο πως η ανθρωπινη υποσταση, οι διαφορες και τα Εγω των ανθρωπων που διαμαχονται καθημερινα μεταξυ τους μπροστα στην θεικη παρεμβαση, δεν δειχνουν παρα την μεγαλη αδυναμια τους και αξαλειφονται μπροστα στη σιωπηλη δυναμη της.

Αυτό φαίνεται στην φιλοσοφία με την οποία έχουν αναστηλωθεί, κυρίως οι Βυζαντινοί ναοί, όπως η Αγία Σοφία.

Η Κωνσταντινούπολη, όμως, ένα κομμάτι του χαρακτήρα της το αποδίδει σε μια άλλη φιλοσοφία, σε έναν άλλο πολιτισμό, αυτό του Ισλάμ και της Οθωμανικής αυτοκρατορίας που με την σειρά της έδωσε το δικό της χρώμα στην πόλη.

Κατά την περιήγησή μας λοιπόν, επισκεφτήκαμε ένα από τα οθωμανικά κτήσματα, ένα από αυτά που δίνουν στην πόλη χρώμα άλλου πολιτισμού, πέραν του βυζαντινού, την Αιγυπτιακή αγορά.

Η Αιγυπτιακή αγορά χτίστηκε από την Χατιτζε Σουλτάνα, το 1660 κι από φορούς που συγκεντρώθηκαν από το Κάιρο για τα αιγυπτιακά εμπορεύματα, βότανα, η καρυκεύματα που μέχρι σήμερα αποτελούν τα κύρια προϊόντα της αγοράς αυτής, για τα οποία κι είναι φημισμένη.

Η αρχιτεκτονική δομή της έχει σχήμα L με 88 θολωτά κτίσματα. Από την κεντρική είσοδο ξεκινά ένας μεγάλος διαδρομός που στα δεξιά και αριστερά του φιλοξενεί μικροκαταστήματα, τα περισσότερα από τα οποία είναι γεμάτα με μπαχαρικά, βότανα, λουκουμιά που κάνουν την ατμόσφαιρα να ξεχλιζεί από αρώματα και χρώματα. Επίσης χαρακτηριστικό είναι και το άρωμα του φρεσκοκομμένου καφέ. Πέρα από αυτά όμως, έχει και καταστήματα κοσμημάτων, μαγαζάκια με μικροπραγματα, κατσαρόλικα και άλλα είδη οικιακής χρήσης.

Η αγορά δεχεται, καθημερινά, χιλιάδες κόσμο κι έτσι αυξάνεται το ενδιαφέρον του επισκέπτη που βλέπει καινούρια πρόσωπα, από διάφορα σημεία του κόσμου.

Χριστίνα Τσολερίδου

Κλειστή Αγορά

Αφήγηση:

“ Έλα, έλα, κεφτεδάκι, σουτζουκάκι, έλα μωρό μου, Σούλα, Μαρία, Κατερίνα, για το μπατζανάκη σου και τη πεθερά σου”, είναι τα πρώτα πράγματα που ακούει κανείς μπαίνοντας στην Κλειστή Αγορά της Κωνσταντινούπολης. Επτά είσοδοι, ατελείωτα στενά και πάνω από 2.000 μαγαζιά για να εξερευνήσεις. Φτάνοντας εκεί κι έχοντας τρεις ώρες στη διάθεση μας, ξεχυθήκαμε αμέσως προς όλες τις κατευθύνσεις. Οι ιδιοκτήτες των καταστημάτων ήταν ιδιαίτερα φιλικοί και πρόθυμοι να μας εξυπηρετήσουν. Και εμείς, όμως, μπήκαμε αμέσως στο παιχνίδι που λέγεται παζάρι, κάτι το οποίο πρέπει να δοκιμάσει κάθε επισκέπτης. Η συνεννόηση δεν αποτελεί πρόβλημα, αφού οι περισσότεροι λιανοπωλητές ξέρουν Ελληνικά. Προχωρώντας μέσα στα στενάκια, εντύπωση μου έκαναν τα πολύχρωμα βιτρό, τα φουλάρια, οι ναργιλέδες και τα περίτεχνα χαλιά. Μα δεν ήταν μόνο αυτά, επειδή εκεί μέσα, μπορεί να βρει ο καθείς όσα χωράει ο νους του. Βέβαια, τα περισσότερα προϊόντα είναι απομιμήσεις, αν και οι καταστηματάρχες προσπαθούσαν να μας πείσουν για το αντίθετο. Εκτός όμως από αυτά, παρατήρησα πως η κατάσταση μέσα στην αγορά ήταν αρκετά χαοτική, την ίδια στιγμή που υπήρχε παντού αστυνομία. Αφού τελειώσαμε τα ψώνια μας και βρήκαμε την έξοδο, μέσα σ’ αυτόν τον λαβύρινθο, ένιωσα χαρά και ενθουσιασμό, καθώς μέσα σε λίγες ώρες είχα γνωρίσει έναν εντελώς διαφορετικό πολιτισμό.